

Jer 31,31–34: Eljön az az idő – így szól az Úr –, amikor **új szövetséget** kötök Izráel és Júda házával. Nem olyan szövetséget, amelyet őseikkel kötöttem, amikor kézen fogva vezettem ki őket Egyiptom földjéről; mert ezt a szövetséget megszegték, pedig én voltam az Uruk – így szól az Úr. Hanem ilyen lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával fogok kötni, ha eljön az ideje – így szól az Úr –: **Törvényemet beléjük helyezem, szívükbe írom be.** Én Istenük leszek, ők pedig **az én népem lesznek.** Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az Urat, mert **mindenki ismerni fog engem,** kicsinyek és nagyok – így szól az Úr –, mert **megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre.**

Keresztény gyülekezet, szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban. „Eljön az az idő” – szólal meg az ősi jeremiási prófécia. Eljön az az idő, amikor minden megváltozik, minden megújul, amikor minden jobbá lesz. Hányszor hallottunk már ilyen vagy ehhez hasonló ígéretet földi életünk sokféle összefüggésében, aztán mégsem történt semmi. Hasonló szkepszis sugárzik az ismert mondásból is: „Senki sem lehet olyan szegény, hogy ne tudjon ígérni.” Aztán hogy mi lesz, az már más lapra tartozik. Milyen jó, hogy a jeremiási prófécia hitelét nem emberi elhatározás, hanem maga az élő Isten szavatolja. Róla pedig így vall a zsoltáros: „**Gazdag Ő, meg tud váltani.**” Itt tehát nem szegény, gyarló, törekény emberi, hanem örök, isteni szó, az ige szólal meg, és szólít meg minket ezen az ünnepen. Maga Isten mondja, Ő üzeni népének, hogy „újat cselekszik”. A mi Lutherünk egyik kedvelt és gyakran használt fordulata volt, hogy **Isten soha nem hazudik.** Szavára, ígéjére, ígéretére bizton és bátran alapozhatunk.

Az is igaz persze, hogy a legtöbb ember fél az újtól, fél a változástól. Szereti a megszokottat, és inkább tanul meg együtt élni akár kellemetlen vagy már egyáltalán nem működő dolgokkal, szokásokkal is, csak nehogy valami más, valami új, valami eddig ismeretlen következék. Nekünk azonban nem szabad felednünk, hogy **az Isten útja és az emberek útjai közt nagy különbség van.** Miközben az embert sokszor csak az érdek hajtja és vezérli, ahogy a költő írja: „egymást felfalni érdekink csatáiban készek vagyunk”, addig **Isten cselekedetének a mozgatórugója soha nem az érdek, hanem mindig az „érted”.** Ő mindig értünk cselekszik. Amit tehát Ő tesz, attól nem kell félni, hanem annak örülni lehet. E hitben énekelték a régiek: „**Mit Isten tesz, mind jó nekem...**” Isten cselekvése számunkra áldást, örömet, békességet és életet jelent. Ezek a mi valódi kincseink. És Isten mennyei világának e végtelen gazdagsága Jézusban lett a miénk. **Ami a próféták korában még csak kibontakozni kezdett, azt mi már teljes fényében és dicsőségében láthatjuk** – különösen így a húsvéti idő vége felé járva. Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné, Őbenne kötött meg az új szövetség, s most e jeremiási ige tükrében ennek az új szövetségnek a gazdagságáról és páratlanságáról szeretnék tanúskodni a testvéreknek.

1. Az új szövetség azt jelenti, hogy **mi vagyunk Isten választott népe.** Jézus mondja az evangéliumban, hogy „nem ti választottatok engem, hanem én titeket.” Lángelkű prédikátorok gyakori fordulata, hogy állj Isten oldalára, dönts mellette végre! Mintha ez olyan könnyű volna. Mintha menne saját erőnkől. Olyan ez, mintha egy szárnyatört madarat biztatnánk arra, hogy repüljön. Anélkül azonban, hogy bekötöznénk szárnyát vagy begyógyítanánk sebeit, csak a mélybe zuhanna. „Önnön erőnk csak délibáb” – énkeli a mi Lutherünk. Isten kegyelme nélkül elvesznénk. A kegyelem tehát nem egy kis plusz erő, ha mi már lankadunk, nem egy utolsó szalmaszál, amelybe végül, ha minden kötél szakad, belekapaszkodhatunk, hanem életünk alapja. **Hamvas Béla szerint az egyetlen érintkezési lehetősége közte és közöttünk.** Soha nem szabad elfelednünk, hogy mielőtt bármit mondanánk, határoznánk vagy cselekednénk, a legfontosabb döntés már rég kimondatott felettünk. Isten a mi

oldalunkra állt – Krisztusban. Úgy döntött, hogy nem hagy minket elveszni, hanem megküzd értünk. Igent mondott mindnyájunk életére. Szép énekünk így hirdeti meg ezt a kegyelmet: **„Bár gyakran bűnnel bántottuk, / Nem fordult tőlünk el. / Megbocsát nekünk Krisztusért, / S megáld kegyelmével.”** Isten annyira szeretett minket, hogy Fia által osztozott a sorsunkban. Az Örökkévaló a mulandóban, a Végtelen a végesben, A Teljes a töredékseben. Ő hajolt le hozzánk, Ő üresítette meg önmagát, Ő alázkodott meg, s lett emberré, hogy megváltson minket. „Nem arannyal, nem ezüsttel, hanem szent és drága vérével, hogy egészen az övé legyek.” Ismerjük jól e sorokat... Ő hűtlenségünkre hűségével, bűneinkre, törvényszegéseinkre végtelen kegyelmével válaszolt. Nem dobott minket. Az utolsó szava nem az volt hozzánk, hogy elhagylak, vége. **Az utolsó szava Krisztus volt.** Őbenne új szövetséget kötött velünk! Ez a szövetség – egy szép páli ígét ideidézve – arról szól, hogy „nem vagyunk többé jövevények és idegenek, hanem polgártársai a szenteknek és házanépe Istennek.” Nem akármilyen csapatban játszunk! Az új szövetség tehát azt jelenti, hogy mi vagyunk Isten választott népe.

2. Az új szövetség azt is jelenti, hogy **Isten megújítja a szívünket.** Az igazi megújulás – Jeremiás szerint – belülről fakad. Pünkösd felé fordulva akár a Lélek munkájára is gondolhatunk, amelyet Jézus egykor a szél zúgásához hasonlított. Nos, erről van némi fogalmam, hiszen sokáig életem Sopronban, ahol állandóan fúj a szél, ráadásul számomra megfejthetetlen módon mindig szemből fúj. Ez pedig nem komfortos. Ám – tovább gondolva az analógiát – ha néha kellemetlen is vagy nemkívánatos, bizonyosan nagy szükségünk van a Lélek szelére, **hogy kizökkentsen a lelki konformizmusból, a megszokásból, hogy kifújja kegyességünkéből mindazt, ami már megkövesedett vagy épp kiüresedett, amely ezért leginkább csak kolonc és akadály az Istenkapcsolatunkban.** Csak így újulhat meg igazán életünk: „Nem hatalommal, nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel” – mondja a mi könyörülő Urunk. Sokan hiszik, hogy lehet erővel és hatalommal is változni és változtatni. Ideig-óráig talán. De mélyrehatóan semmiképp. Bár saját eszemmel és erőmmel képtelen volnék erre, de „a Szentlélek gyengéd tüzetől szítva” mindnyájunk életében bekövetkezhet csoda. A Lélek segít az erőtlenségünkön, hiszen mindig eszünkbe juttatja, hogy kicsoda Jézus, és mit tett értünk. A Lélek által valóban közel van hozzánk Isten Igéje, ott van a szánkban és a szívünkben. Ahogy a Luther rózsza közepén a piros szív, benne a fekete kereszttel. Luther címere azt prédikálja, hogy a Szentlélek nem szkeptikus. **Szívünkbe nem sejtéseket, bizonytalanságokat ír.** Sziklaszilárd kijelentései bizonyosabbak az életnél és minden tapasztalatnál. Ezért Gerhardttal így imádkozunk: „Szentlélek, jöttöd várom. / Koldus szívem kitárom, / Hogy amíg végsőt nem dobban, / Lakjál benne, templomodban!” Igen, az új szövetség azt jelenti, hogy Isten megújítja a mi koldus szívünket.

3. Az új szövetség azt is jelenti, hogy **Urunk megismerteti magát velünk.** Szólaljon meg újra Gerhardttal, aki egykor így énekelt: „Hiszem s tudom mert immár / sokszor tapasztalám, / Hogy az Isten énnéem / Kegyelmes jó Atyám.” Igen, sokszor és sokféleképpen megmutatta nekünk a mi Urunk az Ő jóságát és szeretetét, de legdöntőbben akkor, amikor Fiát adta értünk. Ami Istenből megismerhető és az üdvösségünkhöz szükséges, Jézusban mindnyájunk számára felragyogott. **Jézus által úgy ismerhetjük meg Istent, mint irgalmas, szerető Atyánkat.** Pál is Jézus által mondta Istenről, hogy „Ő az irgalom Atyja, és minden vigasztalás Istene.” Milyen gyönyörű! Milyen bátorító szavak ezek. Luther szerint ez a mi menyei Atyánk névjegye. Így kell őt a szívünkbe vésni. Aki ugyanis egy haragvó Istent fest a falra, az nem ismeri még Őt igazán, és nem is tartozik országába. Az ugyanis nem rím, hogy én kereszténynek mondom magam, miközben azt sem tudom, mi van az én Istenem névjegyére írva. **Milyen jó, hogy mi már pontosan tudjuk, hogy Ő az irgalom Atyja, aki Jézus által feltárta előttünk szívének szándékát.** Jézusról azt írja az evangélista, hogy szerette az övét

mindhalálíg. Azokat is, akik szeretetét gonoszsággal viszonzták. Szerette az őt megtagadó Pétert. Szerette az őt magára hagyó barátait. Még gyilkosait is szerette, és mentséget keresve számukra imádkozott értük: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” **Isten szeretete a legnagyobb erő és hatalom a világon.** Nem lehet megbántani, megsebezni, nem lehet megölni. Jézust meg lehetett vádolni, el lehetett ítélni, meg lehetett csúfolni, le lehetett köpdösni, az életét is el lehetett venni, de azt nem lehetett elvenni tőle, hogy szeressen. Bármilyen történetük legyen velünk, Ő akkor is hű marad. Aki pedig kételkedne ebben, tekintsen a keresztre! Bár nagy különbség van Isten és az ember útja közt, de ott, a keresztnél e kettő találkozik. Ott valóban úgy ismerhetjük meg Istent, mint szerető, jó Atyánkat.

4. Végül az új szövetség azt is jelenti, hogy **bűnbocsánatból élhetünk.** Nemsokára felhangzik a szentségi liturgiában az örömhír: „E pohár az új szövetség az én véremben, amely kiontatik a bűnök bocsánatára.” Jézus asztala, akárcsak kegyelme: végtelen. Ott ő osztja a névkártyát. Elsősorban a megfáradtaknak, kétségbeesetteknek, a bűneik miatt roskadoóknak. Jézus szíve oly nagy, hogy mindnyáján elférünk benne. Ezért hívogatott így már életében is: „Jöjjetek énhozzám mindnyáján, én megnyugvást adok nektek.” Az úrvacsora nem a hívők exkluzív, zártkörű rendezvénye, hanem a messziről érkezők boldog közössége a Bűnösök Barátjával és Megváltójával. **Nem fegyelmi, hanem kegyelmi eszköz,** amely által Urunk torkunba kiáltja, hogy bűneink meg vannak bocsátva. Itt mindnyájunknak van hely, és mindnyáján ugyanazt a jót kapjuk. Nem azért, mert rászolgáltunk, hanem mert szeret minket a mi Urunk. Bocsánatára pedig nagy szükségünk van, hiszen ránk is igazak szép énekünk sorai: „**Színéd előtt minden elesem, de van éneke tenélad kezesem.**” Hiszem, hogy mi, keresztények bűnbocsánatból élünk. Abból, hogy Ő megbocsát nekünk, s így is mi is mindig megbocsáthatunk egymásnak.

Drága testvérek! Új szövetség kötöttetett. Jézusban Isten választott népe vagyunk. Ő az, aki megújítja szívünket. Általa ismerhetjük meg Istent úgy, mint szerető Atyánkat, és Vele miénk a bűnbocsánat és az élet. **Ez a szövetség pedig nemcsak új, de örök szövetség is,** amely a földi lét határain is túlmutat. Isten nem egy órácskára, nem is csak egy istentiszteletre, hanem örök együttlétre hív minket, amely itt kezdődik, de az Ő országában teljeseedik be, ahol mindnyáján vendégei lehetünk majd szent asztalának. Vajon látszik-e rajtunk ez a reménység a hétköznapiak sodrába? **Látszik-e rajtunk, hogy élő Urunk és örök életünk van?** Talán könnyebb volna a mindennapok terheit hordani, ha ez a mi reményünk jobban meghatározná életünket. Mert nem arról szól az új szövetség, hogy most van egy földi életünk, valahogy bírjuk ki, aztán majd lesz egy örök életünk, hanem arról, hogy **Isten szeretetétől, amely Krisztusban jelent meg, minket sem élet, sem halál nem választhat el,** hiszen Isten szeretet nagyobb és erősebb még a halálnál is. A hívő ember ezért nemcsak készül az örök életre, hanem már most éli, nemcsak kéri is vágyik rá, hanem már most az övé.

Testvérek! Mi nem egy veszett, halott, kudarcos ügynek vagyunk „az utolsó mohikánjai”, hanem e folyton-folyvást változó és pusztuló világban az egyetlen maradandónak, amely végül teljes diadalra jut. Miért? Mert Jézus, az új szövetség szerzője, a mi hős vezérünk megküzdött értünk, és győzött, és Vele mi is győzhetünk. És ha ez ma még nem is hallható, és még kevésbé látható, de eljön az az idő, amikor minden térd Jézus nevére fog meghajolni mennyen, földön és föld alatt, és minden nyelv megvallja, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atyaisten dicsőségre. Ámen.